

BÖSZÖRMÉNYI
GYULA

LÚZER RÁDIÓ, BUDAPEST!

A
SZÍVZŰR-
HADMŰVELET

SZŐNYI GERGELY
RAJZAIVAL

VI.

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

**LÚZER
RÁDIO,
BUDAPEST!
VI.**

**A
SZÍVZŰR-
HADMŰVELET**

Első adásnap,

november 1., csütörtök, 16^h 11',
első bejelentkezés

KITT... Óriás puszancs és pacsí minden engem hallgatónak, itt a Lúzer Rádió DÜ-BÖ-RÖG – megint! Fogadjunk, hogy már azt hit-tetek, sosem tér vissza a ti szájmenésben szenvedő riporteretek, Mark! Csak semmi para, kagylófülű barátaim, mert engem nem lehet ám csak úgy kipucolni az éterből! Visszatértem, beizzítottam a Volna-K-t, és újra nyomatom az adást!

Már ha lesz miről.

Mert itt azért akad egy kis bibi, mostanság ugyanis nem tör-ténik semmi érdekes! Apa az állatkertben nyomatja a dokiszol-gálatot, amitől ő nagyon boldog, mi viszont Kevésbé, mivel minden nap köbő olyan fajsúlyos hírekkel tér haza, mint...

– Képzeli-jétek, drágáim, a széles szájú orrszarvúnak hasmené-se van! Fogalmunk sincs, mit dobhattak be neki a látogatók, de ami a végén kijött, annak a szagától még a majomházi gorillák is bebandzsítottak!

Apa persze mindezt a vacsoraasztalnál meséli el, hisz máskor a család szanaszét van, ő viszont szereti a nagy hallgatóságot.

- Hogyan is érzékeltethetném veletek azt a szagélményt? - mereng a lassan tányérjába dermedő babfőzelék fölött, észre sem véve, hogy Monyó max. hangerőre tekeri a fül dugóiból repesztő trash metalt, Pet szalvétát töm a fülébe, anya és én pedig igyekszünk magunkban tartani, amit a vacsiból már lenyeltünk. - Mondjuk, gondoljatok arra, mit éreznétek egy használtpelenka-szállító kamionban, ahová néhány felettébb ideges bűzös borz társaságában zártak titeket!

- Nem! - kiált ekkor anya, akkorát csapva kanálával a főzelékbe, hogy az asztalnál ülők máris úgy néznek ki, mint akik rossz pillanatban keveredtek a széles szájú orrszarvú mögé. - Ezt, édesem, senki nem akarja elképzelni, főleg nem vacsora közben!

- Kár - szontyolodik el ilyenkor a mi jó atyánk. - Pedig rendkívül tanulságos szag. Aki egyszer megérzi, az többé sosem feledí, hogy az „ÁLLATOK ETETÉSE TILOS!” táblát nagyon is komolyan kell venni! Gondolkodtunk is rajta az igazgatóval, hogy kis üvegcsékbe porciózzuk a... hm, szóval az anyagot, és ha egy látogató ételt dobál a kifutókba, büntetésül szimatot vétetünk vele.

Köbö ekkor szoktuk magára hagyni jó atyánkat, aki ezután kénytelen egyedül mosogatni, mert anya... hát igen, mostanság ő sincs igazán csúcsformában. Szegény ráunt a Móka Maci-s mesekönyvek fordítására, és ezért kisebb palotaforradalmat indított a kiadója ellen.

- Odaálltam a főszerkesztő elé, és megmondtam neki, hogy komolyabb feladatokra vágyom! - zengi be egy másik alkalommal, szintén a vacsoraasztalnál a mi drága szülőanyánk kipirult arccal, majd hozzáteszi: - Lovakat akarok!

– Ide?! – néz körül rémulten apa a tenyéryi Konyhában, ahová a közös étkezések alkalmával még Csumpi is csak a hűtő tetején fér el (tisztá mázli, hogy családi ebünk nem tériszonyos!). – Drágám, a lovak... Hogy is mondjam? Nagyon!

– Igen! – ért egyet harciasan anya. – Továbbá gyönyörűek, okosak, érzékenyek és...

– NAGYON nagyon! – emlékezteti újra atyánk a feleségét, akit azonban már nem lehet leállítani.

– Akkor is lovakat akarok fordítani!

– Gondolod, hogy ha megforgatod őket, kisebbek lesznek? – Kérde apa, úgy vizslatva hitvesét, mint aki azon töpreng, vajon itt van-e már az ideje, hogy kihívja a kényszerzubbonyos mentőket.

Ekkor döntök úgy, hogy közbelépek, mielőtt még a félreértésből totális familidili válna.

– Anya arra gondol, hogy mostantól mackók helyett inkább lovakról szóló könyveket szeretne...

– Akarok! – veti közbe lófarkát hevesen rázva a mi villogó tekintetű édesanyánk.

– Jó, tehát lovas könyveket AKAR fordítani.

– Phú, ez aztán a megkönnyebbülés – sóhajt apa, akit egészen levert a víz. – Fogalmam sincs, hol tároltuk volna az abrakot, nem is beszélve a trágyavillázás nehézségeiről itt, ahol a gang egyébként is tele van mindenféle sz...

– Na de Kornél! – sikkant fel anya.

– Szeméttel! – fejezi be iménti mondatát jó atyánk.

– De miért épp lovak? – szólal meg ekkor az én éjsötét nővérem, egyetlen heves mozdulattal rántva ki füléből a zenei agyzsibasztásra használt dugeszeket. – Miért nem fordítasz inkább vámpiros könyveket? Azokban vannak ám az igazán menő csődörök!

- Kik azok a csöndőrök? - érti félre hugicám a szót, és mivel megszokta, hogy rá soha nem figyel senki, hát mindjárt meg is válaszolja a saját kérdését: - Szerintem a csöndőrök olyan szivárványpónik, akik színes varázspukit eresztenek a zajongókra, akik ettől rögtön beájulós csendbe rognak!

Miután Pet ilyen mesésen összefoglalta a vacsoraasztal mellett elhangzott beszélgetésünket, nekem már nincs is mit mondanom, hacsak...

Azt hiszem, a mi családukban csupán két ép elmével rendelkező személy található. Az egyik természetesen én vagyok - a másik az a Hang, ami időnként a fejemben szól, azt suttogva: „Nem, haversrác, tévedsz, mert te sem vagy ám egészen százas! Egyedül én vagyok itt normális! Hehehöhöhöhehe! CSAKIS ÉN!!!”
...KATT

Második adásnap, november 2., péntek, 7^h 08', első bejelentkezés

KITT... Ébresztő, csipagyardos barátaim, itt a Lúzer Rádió hajnali riadója! Hideg van ahhoz, hogy ilyenkor vacogjam fel magam a padlásra – sürgősen be kell újítanom valami fűtésre alkalmas ketyerét! –, de mégis muszáj volt, mert valami para van!

Azt, hogy ennek a parának mi a tárgya, még magam sem tudom, a rossz előérzet viszont úgy lebeg családi keciónk összes termeiben – haha! –, mint sivatagba tévedt víziló fölött a keselyűhorda.

Az egész úgy éjjel három óra körül kezdődött. Arra riadtam, hogy valami felborult, valami más csörömpölt, majd fojtott suttozás szűrődött be az ajtó alatti résen. Egy évvel ezelőtt, amikor is a Nyóckerbe költöztünk, még arra gondoltam volna, hogy most aztán tényleg ránk talált a baltás sorozatgyilkoló, ám azóta sokat változott a világnézetem. Ma éjjel, az ágyamban fekvé inkább azon járt az agyam, hogy ha kilépek a szobámból, vajon Pettel találom-e szemben magam, aki épp karácsonytündérnek öltözve

igyekszik meggyőzni félálomban pislogó őseinket arról, hogy ő bizony egyenest az égből jött, ama szigorú paranccsal, miszerint idén a legdrágább görkorit kell megvenniük a család aprólékának, vagy... Vagy zombicuppantó nővérembe botlok, aki épp egy olyan buliból próbál észrevétlenül megérkezni a konyhaablakon át, ahová természetesen az őseink el sem engedték őt.

Mivel a különös zajok – csoszogás, morgás, puffanás és fájdalom – „aujjaj!” – továbbra sem szűntek meg, nagy sóhajjal keltem ki a jó meleg ágyból, hogy megnézzem, mi a pálya. A szobám ajtaját résnyire nyitva elsőként apát pillantottam meg az előtérben. Him-
ősom meglehetősen furcsa látványt nyújtott, mivel csíkos pizsamájához alkalmi kiegészítőként egyik kezében felmosóvödröt, hóna alatt néhány tisztítószeres flakont, másik kezében partvist, nyakában különböző színű portörölő rongyokat, nadrágjába tűzve egy tollseprűt, a lábán viszont semmit sem viselt.

– Szia, apu! – súgtam.

– Szia, Kisfiam! – felelt ő, vállával lazán nekidőlve a gardrób-
nak, mintha az efféle találkozás nálunk hétközeji esemény volna.

– Mizu?

– Zajt hallottam.

– Miféle zajt? – csodálkozott apa, úgy tekintve körül az előszobánkban, mintha ő lenne a pampák királya, aki épp pampaellen-
őrzést tart. – Én nem hallottam semmit.

Ekkor a nagyszobából újabb nyikorgás, halk nyögés, majd düb-
benés hallatszott.

– Hát ez?! – érdeklődtem.

– Ja, hogy EZ! – legyintett vödröt tartó kezével apa, olyan
csörgés-zörgést keltve, mint egy középkori, totál berozsdásodott
lovagsereg. – Semmi különös, épp csak...

Befejezni már nem maradt ideje a magyarázkodást, mivel őseink szobájának ajtaja kinyílt, és a résben anya babos kendőbe kötött feje jelent meg.

- Te még mindig itt pizsmogsz, Kornél?!

- Azt hiszem - pillantott önmagára jó atyánk -, hogy itt, igen.

- Mozdulj meg végre, mert reggelig még ezer a dolog - sziszegte anya. - Mielőtt munkába indulsz, a szekrényt át kell töltenünk az ágy helyére, az ágyat az ablak alá, a papagájketrecet pedig a... Te mit csinálsz itt éjnek évadján, édes Kisfiam?!

Az utóbbi kérdés persze nekem szólt, mivel nőnemű ősöm csak most szúrta ki szerény lényemet.

- Hogy én? - Kerekítettem a szememet. - Ja, hát én csak vé-
cére szeretnék...

- Akkor nyomás, de csendesen, nehogy a lányok felébredje-
nek! - adta ki a parancsot anyja, majd elektromos sercenést hal-
lató pillantást vetett tétova férjére, és eltűnt a nagyszoba ajtaja
mögött.

- Apa?! - néztem kérdőn konyha felé csoszsanó ősömré.

- Nincs semmi baj - sóhajtott ő kissé megtörtén, mélabús mo-
sollyal az arcán. - Csak épp takarítgatunk kicsit, ahogy az min-
den rendes családi otthonban szokás.

- Éjjel háromkor?!

- Ki ekkor, ki akkor - vont a pizsamás vállát jó atyám,
majd mielőtt eltűnt volna a konyhában, még csendesen hozzátet-
te: - Egyszer majd te is felnősz és megnősülsz, fiam, ezért jobb,
ha már most tudomást szerzel róla: a feleségek útjai olykor ki-
fűrkészetlenek!

Bevallom, kedves Lúzer-fanok, hogy ezt hallva kicsit elment a
kedvem az egész családalapítási mizériától. ...KATT

Második adásnap,

november 2., péntek, 12^h 38',
második bejelentkezés

KITT... Halidéj! Mivel ma nincs sulis (éljen az őszi szünet!), gondoltam, jó volna az én országos spanommal tölteni a napot. Próbáltam is elérni őt, de ez csak hosszas telefonbirizgálás után sikerült.

– Nnnamivanmá?! – mordult bele köbös csöngetés után a Nyócker hirigkirálya az éterbe úgy, mint aki épp az óceán mélyéről bluggyant elő, ahol addig nagyon jól érezte magát.

– Ütköznünk kéne – mondtam neki. – Átkígyózol az elfeledett imakéróba?

– Az nem fog menni, haversrác – kvartyogta kelletlenül Slambuc.

– Mér', mi van? – ejtettem talajig az államat, mert olyan, hogy a spanom nem akar velem talizni, még nem ferdült elő a kettőnk világtörténelmében.

– Hááát... – nyújtotta a szót sunyin, vagyis pont úgy, ahogy a kamuládát szokás nyitogatni. – Van itt ez az izé... Meg aztán az a másik is.

- Te most épp megvezetsz engem? - Kérdeztem gyanakodva, mire ő:

- Há'má'hogymá'hééé?! - játszotta a sértettet. - Mondom, hogy izé van... Dolog! Sok ezmegaz, amit nekem még ma... Aztán holnap is...

- Szombaton?!

- Mit gízdáskodsz itt velem, tüdőfejű?! - csattant fel hirtelen Slambuc. - Nincs egy csikkpöccintésnyi időm se, vágod?! És mostanában már többé nem is lesz, szóval hagyjatok lógva, csírák!

Ennyi! Kinyomta!

Úgy tűnik, azok a keselyűk, amikről a hajnali bejelentkezésemben szoltam, már nem csak a családi kecónk fölött keringenek!

...KATT

Második adásnap, november 2., péntek, 21^h 05', harmadik bejelentkezés

KITT... Lesújtott ránk a megakatasztrófa! Termetre vízilószerű, lépteitől megrezzennek az üvegtáblák az ablakkeretekben, hangja pedig az óriáskígyó elégedett szisszenésére emlékeztet, amit a nevezett dzsungellakó hüllő épp abban a pillanatban ad ki, amikor összeroppantja áldozatát.

A neve özveggy Bedőke Kálmánné...

- ...de ti csak szólítsatok Mamagurunak! - dörögte bányamélyről feltörő, rekedt hangján, és közben úgy mosolygott vérvörösre mázolt, vastag ajkaival, mintha egyben készülné lenyelni minket.

A fenti jelenés egyébként délután hat óra két perckor csengetett be a Kukec család rezidenciájára. Kivételesen mind otthon tartózkodtunk, és bár az őseink egyetlen mukkal sem közölték, hogy vendéget várunk, a levegőben már ott sistergett a vész.

- Hé, Majcsika, szerinted mi a görényfenéksóhaj terjeng itt? - érdeklődött agyhalott nővérkém, oly sebesen pillogtatva fekete seprűpilláival, hogy a huzat megkócolta a hajamat.

- Lássuk csak! - merengtem, szakértőn fürkészve kiglancolt környezetünket. - Éjjel az őseink mániákus nagytakarításba és

szobájuk átrendezésébe fogtak. Anya, miután reggel egyedül maradt a kecőban, mivel sunyi módon mind ellógtunk valamerre, ezt a tevékenységet tovább fokozta, egészen az örületig spannolva magát. Ez egyébként abból is látszik, hogy te, Monyó, Kérónk kipucovált háttere előtt most sokkal sötétebbnek látszol, mint máskor!

– Majcsi, én téged mindjárt úgy... de úgy...!

– Lazulj le, nővérkém, nehogy a füleden kicsapó gőz kárt tegyen a berendezésben. Szerintem ha ilyesmi történne, anyai ősrnk seperc alatt úgy döntene, hogy bőven elég neki Két leszármazott, téged pedig rövid úton lepattintana nagyiéknak.

– Juj, ne! Jönnek a Nándormányék?! – sikkantotta Pet, aki szintén részt vett a lányszobában rendezett röpgyűlésen, és most a Monyónak szánt figyelmeztetésemet hallva apai nagyszüleink jutottak az eszébe. – Nem akarom Bella mama nyálcsurgós undi pusiját, és nem akarok fájós Nándipapa-barackot a fejemre, inkább beszökök a látássérült világba!

– Azt úgy mondják: a vakvilágba! – figyelmeztettem.

– Le vagy maradva, csigateknős – okosított ki a töpszli. – Ma már nem „vakolhatsz” le senkit csak úgy, mert attól sértődősek lesznek a nemlátással harcolók!

– Küzdők! – próbálkozott Monyó is, de látva Pet Két farkocsát, ami a kiobbanni készülő pulykaméregtől kezdett két oldalra meredezni, mint Harisnyás Pippinek, inkább félbehagyta a töpszli nyelvtani leckéztetését.

Már épp azon voltunk, hogy részletes menekülési tervet dolgozzunk ki arra az esetre, ha Nándormányék tényleg ránk törnének...

...Pet és Csumpi a gardróbba, Monyó a fürdőszobába akart bezárkózni, nekem meg persze a klotyót javasolták...

...mikor kitört a csengőfrász!

- Elkéstünk - nyögtem kétségbeesetten, ám ezt nem hallotta senki, mivel addigra az én szerető testvéreim már átgázoltak rajtam, egyenest a búvóhelyük irányába trappolva. Miután összekapartam magam a padlóról, és sikerült újra levegőt vennem, őseink szobáján át (amire egyébként rá se lehetett ismerni, mivel a bútorokat úgy megkavarták benne, mint túlpörgött bűvész a kártyalapokat) kilestem az előszobába.

A késő délutáni félhomályban két egészen picike alakot szűrtem ki. Ők voltak az őseink, akik hátukkal a falnak préselődtek, mivel csak így tudtak elegendő helyet biztosítani annak a gigabrutál jelenésnek, aki a gangról családi fészünkbe nyomult.

- EZ VOLNA AZ?! - bömbölte özvegy Bedőke Kálmánné, miközben a kezében tartott, színes szalagokkal ellátott galycsokorral hol jobbra, hol balra, hol pedig megszeppent szüleink fejére csapott. - Annyi itt az energiagörcs, mint varangy hátán a szemölcs! Hah, és még rimel is! Tisztán érzem a rossz éteri esszenciák vad áramlatait!

- Az bizonyára a csatornából jöhet - szabadkozott jó atyánk.

- Már szoltunk róla a Mamzer úrnak, de sajnos még nem intézkedett - magyarázta anya, ám az előszobát teljes terjedelmében elfoglaló asszonyosság egyikükre sem figyelt.

- Lesegítené valaki a kabátomat? - kérdezte inkább, hordozható májuszfáját a sarokba állítva.

- Hogyne, máris! - készségeskedett apa, mint családunk rangidős férfitagja, majd a falhoz lapulva igyekezett körbejárni a vendéget. - Mi... mindjárt... Jaj, a bordám! Elnézést kérek! Mindjárt ott vagyok!

Ám amire a debella mögé ért, az elunta a várakozást.

- Ne fáradj, kedves! - harsogta. - Megoldom én ezt egyedül is!

És valóban megoldotta! Oszlopnyi Két Karja néhány lendületes mozdulatával lehámozta magáról a kabátot, ám közben Kissé hátra kellett dőlnie. Ennek eredményeként nyüzüge alkatú atyánk matricaként préselődött rá az óriási ruhadarabra, amit aztán Bedőke néni – apával együtt! – a fogásra akasztott.

– Látod, aranyom, már meg is vagyunk! – tárta szét ismét a karját hegyomlásméretű vendégünk, jobbjaival kézfej alakú lukat ütve a gardrób ajtajába, baljával pedig a Konyhai Kredenc tetején sorakozó lekvárosüvegek között okozva némi pusztítást. – Hm, szeder! – nyalintotta meg eztán az ujját. – Igazán fincsi! Akkor hát hol fogunk fecserészni, drágáim? Mutassátok az utat!

Anyá, aki immár sorsára hagyta a nagykabát alól lassanként lecsorgó apánkat, a nagyszoba irányába, vagyis egyenesen az én leskelődő lényem felé intett.

– Erre tessék, kedves... – cincogta közben. – Bocsánat, hogy is szólíthatom?

– A nevem özvegy Bedőke Kálmánné, de ti csak szólítsatok Mamagurunak! – trombitálta ezer kürt erejével a hölgy, megfedkezve malomkerék-méretű kalapjáról, amit végül az ajtófélfára sodort le a fejről, bár ő ezt észre sem vette. – Minden ügyfelem így szólít, mióta világ a világ, vagyis úgy háromezer éve!

– Úgy tetszik érteni, hogy Kegyed már há... háromezer éves? – hápogta jó atyánk, miután a hölgyet és anyát követve a szobába lépett.

– A lelke, lelkecském, csakis a lelke annyi! – paskolta meg Mamaguru apa fejét, mire szegény ősrünk ott helyben térdre rogyott. – Bizony, bizony, én már oly sokszor születtem le ebbe a földi létbe, hogy néha azt hiszem, a reinkarnációs retúrjegyem beragadt valahol a kozmosz fogaskerekei közé!

Mindezt én már a lányok szobájából hallgattam végig, ahová szerencsére még időben sikerült besilisszannom. A fürdőszobán át hamarosan Monyó, Pet és Csumpi is megérkezett, hogy aztán néma kötöttfogású birkózómeccset folytassunk egymással a kulcslyuk, mint legjobb kémlelőhely birtoklásáért.

A következő fél órában két nagyon fontos dolgot sikerült megtudnunk:

1. Mamaguru egy személyben látnok, ezoterika, ráolvasó, természetgyógyász, vuduboszi, energizátor, jósnő (kristálygömbből, kártyából, kávézacsból a holnapot, de tenyérből és metrókerék-csikorgásból akár a holnaputánt is simán kiolvassal!), csillagfűrkész, hosszútávú parázsfutó, sámándobos és táltosfurulás, sőt, mindenféle gyertyahókusz és pálcapókusz szakavatott ismerője!

2. Mamaguru úgy hazudik, mint a vízfolyás, és közben a szemese rebben!

– Azért jöttem, hogy segítek, ha tudok – nézett megbabonázott őseink szemébe. – És én TUDOK!

– Látod, Kornélom, a lányok igazat mondtak – bökte oldalba anyánk apánkat. – A könyvkiadóban csupa okos ember dolgozik. Ők javasolták, hogy ha végre normális családdá akarunk válni, hívjuk Mamagurut, a pesti szellemtudományok nagyasszonyát.

– Jaj, kedveském, ne túlozzon, hisz nem vagyok én olyan nagy! – kuncogott pironkodva Mamaguru, félrehajtva arca elől a csillárt, ami folyton az orrát birizgálta. – Szívesen segítek, de ahhoz előbb le kell ásnom a probléma gyökeréig.

– A gyerekek! – jutottunk eszébe hirtelen jó anyánknak, bár elképzelni sem tudom, miről. – Marcelka, Mónika, Petrácska, gyertek csak be!

Mit tehattunk volna a szülői erőszak ilyen kegyetlen megnyilvánulásával szemben? Anyai ősünk mindhármunkat a bejegyzett keresztnévünkön, ráadásul becézve szólított maga elé, pedig pontosan tudja, hogy ennél jobban már csak a sárgarépa-főzeléket utáljuk!

- Ahhum! - bólintott Mamaguru vészjósón, miután felsorakoztunk előtte. - Már látom is, hol a baj!

- Igazán? - sóhajtott rajongva jó anyánk.

– Csakradugulás, auraficam éééés... – A debella egyenesen az arcomba szuszogott, de mielőtt kimondhatta volna végső ítéletét, megelőztem.

– Rántotta fokhagymás kolbásszal! – bölintottam határozottan.

– Azt tetszett ebédelni, érzem az illatát! Nem csoda, hogy ekkora a néni. Gondolt már diétára?

Mamaguru hirtelen felegyenesedett, és miután kigabalyodott a csillárból, az őseinkre dörrent.

– Holnap beköltözöm!

– Iiideee? – vinnyogott fel jó atyánk, mint valami taposott farkú kóbor macska.

– Mármint hozzánk? – ámult anya is, de ő határozottan elragadtatva.

– Azt, hogy melyik helyiséget kapom meg háló- és meditációs kamrának, még ráérünk eldönteni. Előbb végig kell pálcáznom a lakást, hogy lássam, merre futnak rejtett vízerek, és hol koncentráldik az éteri fluidum.

– Az a klotyó lesz – próbáltam segíteni. – Abban mindig van bugyogás, és apa szerint, akit néha órákig ki se lehet onnan robantani, ott lehet a legjobban koncentrálni.

– Okostojás – morrantotta Mamaguru, majd ismét az őseinkhez fordult. – Ha valódi segítséget vártok, lelkecskéim, akkor folyamatosan jelen kell lennem a család életében.

– És mégis, khm, meddig fog tartani ez a... kezelés? – érdeklődött apa.

– Ötezer per nap és teljes ellátás – mondta Mamaguru, megkerülve a választ. – Ebből nem engedhetek, mivel ez a test, ami-ben jelenleg lakom, megköveteli a magáét.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

- És úgy tűnik, kicsit sem aprózza el! - jegyeztem meg, mire a tesóim felvihogtak.

Mamaguru ügyet sem vetett ránk, ehelyett kidübörgött az előszobába, és magára kanyarította a kabátját, amiből előbb ki kellett ráznia az akasztót, amit lazán leszakított a falról.

- Nohát, itt hullik a vakolat! - állapította meg bosszúsan, majd felrántotta a kijáratí ajtót, és a kilincset jó atyánk kezébe nyomta. - A holnapi viszontlátásra, lelkecskéim!

Ez történt ma nálunk, kedves hallgatóim, és én csupán abban reménykedhetek, hogy reggelre kiderül: az egészet csak rémálmodtam. ...KATT

